

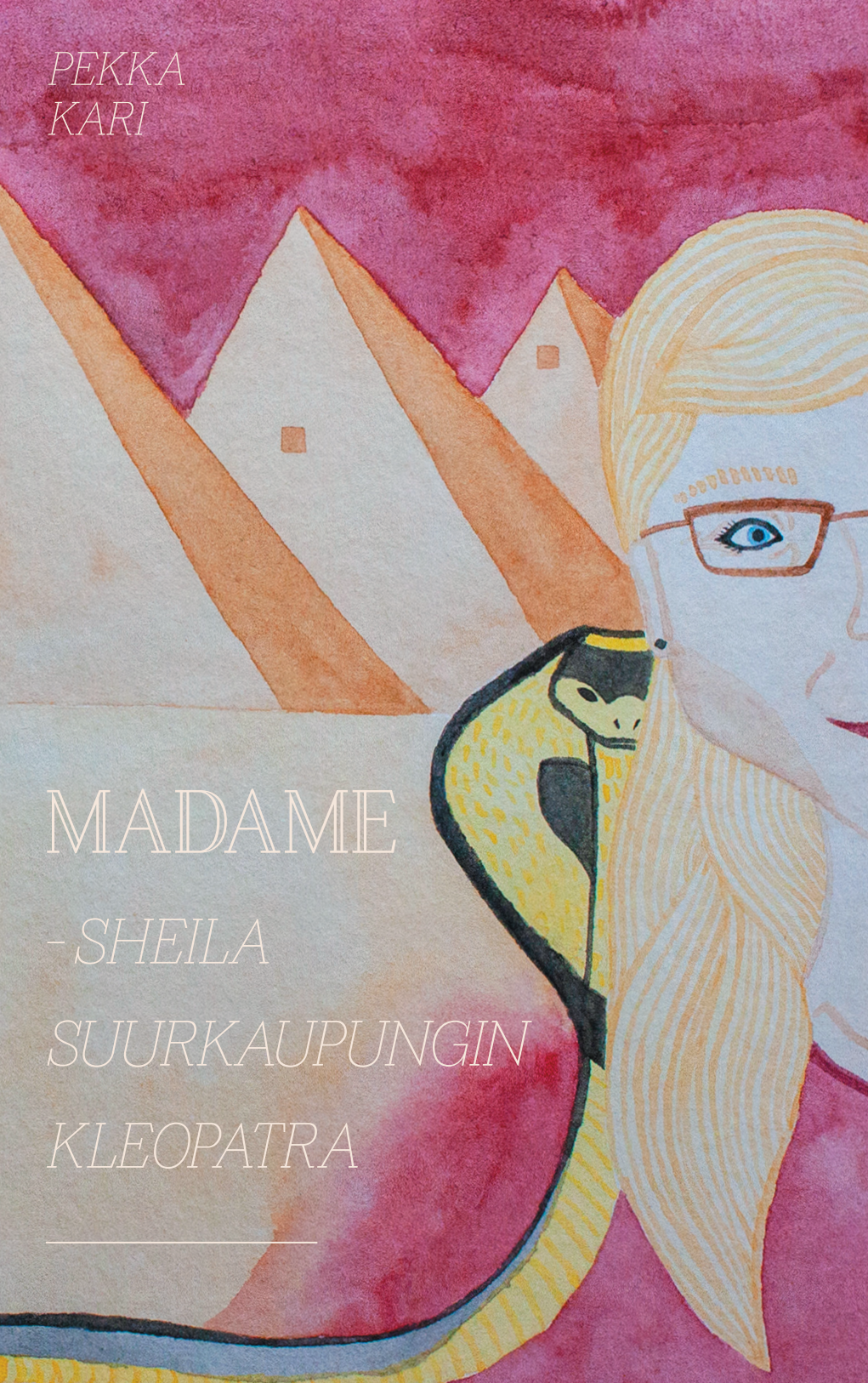
PEKKA
KARI

MADAME

-SHEILA

SUURKAUPUNGIN

KLEOPATRA

MADAME –
Sheila suurkaupungin Kleopatra

Pekka Kari

MADAME –
Sheila suurkaupungin Kleopatra

Pekka Kari

2018

Kiitokset:

Kiitokset ihmisille lähelläni tämän projektin aikana!

Suurkiitos Anu Kaupille Turkuun kansikuvamallina poseeraamisesta!

Madame - Sheila suurkaupungin Kleopatra

© 2018 Kari, Pekka

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0503-2

Kansikuvan ideointi: Pekka Kari

Kansikuva: Viivi Lehikoinen

- *Tämän tarinan täytyi tapahtua...*

- *Pekka Kari*

ORESTEIJA

*Ken tappaa se tapetaan,
mut ken antaa anteeksi sille annetaan
ja ken rakastaa sitä rakastetaan*

- Aiskhylos

Luvut

Kameleontti	9
Puhdistuminen	13
En ajatellut mitään	16
Vankeusaika - Lohikäärmeen kuukaudet	25
Rakkauden lonkerot	28
Kaameat tunnit	35
Sylikkään	39
Kaikki tapahtuu tarkoituksella - Siemen meissä	41
Ihastuneet	44
Yin & Yang	51
Sielunkumppanit	54
Asumus	58
Sisäsyntyinen maailma	61
Toinen kotimme	64
Kaupungin kuu	77
Tähtien johtama	83
Uusi alku	90
En pelkää elämää	97
Epäröintiä	103
Päämäärät	105
Itsenäiset	109
Epävarmuutta ilmassa	113
Sormus	115
Varkaat ja murhamiehet	135
Kaupunkilaisshamaani	148
Kasipallo	153
Erottamattomat	157
Suihkun raikkaat	173
Madame	176
Yön musta syli	185
Kleopatran todellinen sydän	187
Mirjam	191
Myrkky suonissa	194
Aviovuode	198

KAMELEONTTI

Viimeinen iltamme. Viikko sitten...

Siinä makasin Sheilan vieressä ja tavoittelin kättäni hänen ympäritse ollen uninen, mutta Sheila sivalsi käteni majasteetillisesti omalla kädellään kupeeltaan tiuskaisten minulle: Kyllä minä tässä sängyssä vieressäsi pysyn ilman tuotakin.

Yllätyin hänen kommentistaan hieman, sillä koko alkuyön tähän asti olin nukkunut hänen vieressään auvoisasti käsi todellakin siinä hänen kupeellaan ja hänen ympärillään ja olin hieronut hänen kipeää alaselkäänsä ja pakaroitaan tarvittaessa, mutta nyt siirsin käteni kiltisti hänen ympäriltään ja yritin jatkaa uniani.

Olimme kuitenkin suudelleet tulisesti hänen kanssaan aiemmin eilen, ja nyt suljin silmäni hieman vaivaantuneena tuosta hänen eleestään. Viimein nukahdin ja koska kello oli paljon ja olimme valvoneet oli uneni varsin syvää.

- Mutta pian... - En tiedä kuinka kauan aikaa oli kulunut, heräsin jälleen siihen kun Sheila nousi kivuliaasti ylös lähtien kuljeskelemaan asunnossaan edestakaisin levottomin askelin.

Tiesin syyn hänen kulkemiselleen ja sille hänen valvomiselleen. Sheila ei suostunut käyttämään ”vahvoja” särkylääkkeitä liikaa selkäänsä vaivaan vaan oli päättänyt selviytyä syistään vähemmällä särkylääkityksellä ja niiden hänelle määrättyjen erittäin vahvojen särkylääkkeiden aiheuttamilta sivuvaikutuksilta ja tokkuralta.

- Etkö saa nukkuttua? kysyin Sheilalta silmäni ummessa.

Käytävällä paloi eteisessä lamppu, jota Sheila piti päällä ilmeisesti yölamppuna hänen viettäessään öitä yksin tai silloin kuin hänelle vieraampi ihminen oli tullut hänen luokseen yöksi.

Kuuntelin hänen askeliaan nyt yrittäen saada unta.

- Enhän toki ollut Sheilalle mitenkään vieras kun hänen vieressään näin samassa sängyssä nukuin, mutta hänet tuntien tiesin mahdollisen syyn hänen varovaisuuteensa, ellei tuo lamppu sitten liennyt puoliksi jotain ”naisellista” pimeään pelkoa kenties? - Tai vain tapa hänen öiseen kävelyynsä liittyen?

Mutta joka tapauksessa pienen ajan kuluttua tunsin Sheilan kömpivän uudelleen sänkyyn viereeni ja hän tuntui rauhoittuneen.

- En, hän virkkoi minulle nyt vastaukseksi yrittäen samalla kätensä eleellä saada minua hieromaan lisää kipeää selkäänsä ja vasemman pakaransa yläseutua.

Olimme vaiti ja unisina ja kuljetin käteni siihen kipeään kohtaan hänen alasellälleen ja puoliuudessa mietin edeltänyttä iltaamme ja meitä alkaen samalla kämmenelläni hieroskella Sheilan aristavaa selkää. - Olimme ryypiskelleet tänä yönä myöhään asti. Sheila oli soittanut minulle koko alkuillan junaan. Olin ollut vierailemassa sukulaisillani eilen ja kännykkäni laturin olin unohtanut repustani kotiin ja sen akku oli tyhjentynyt enkä ollut pystynyt vastaamaan Sheilalle, koska halusin jättää akkuun vähän virtaa jos sattuisin tarvitsemaan sitä vielä johonkin tärkeään ennen kuin saisin sen latautumaan.

Olin illalla päässyt nykyisen kotikapakkani, tarkoitan kaupunkiasuntoni lähellä sijaitsevan ravintolan tiskille ja saanut siinä kanta-asiakkaana ladattua kännykkääni sen verran, että olin pian pystynyt soittamaan Sheilalle kapakan terassilta mihin olin siirtynyt tupakoimaan. Aikeissani oli ollut juoda tänään vain yksi olut ja mennä aikaisin nukkumaan, mutta Sheila nyt puhuessani hänelle vaikutti hätäiseltä vaatien minua tulemaan luokseen.

Tiesin, että sunnuntain bussiaikataulut kaupunginosiemme välillä eivät olleet tähän aikaan suostuisat vierailulle hänen

luokseen ja olin vastannut Sheilalle, että en pääsisi tänään eikä minulla olisi rahaa.

- Bussikortissani olisi kyllä varaa. - Mutta kello on jo puolikaksitoista illalla ja matka välilämme verraten pitkä, mietin.

Mutta kuitenkin Sheila tivasi minulta itsepintaisesti puhelumme aikana: Tule tänne!

- Minulla on olutta... - Tulisit nyt! - Tulisit nyt! - Tai oluita on kyllä vain viisi... - Mutta rahaa minulla on sata dollaria. - MINÄ TARVITSEN SINUA! Sheila aneli tapaansa naisellisella äänensävyllään.

- Maksan taksisi!- Hyppäät siihen! Sheila anoi edelleen puhelimessa.

- No ok! - Tulen! Olin vastannut Sheilalle suostuen hänen pyyntöönsä, koska halusin kuitenkin kovasti mennä hänen luokseen ja tumpppasin nyt äkkiä puoliksi poltetun tupakkani terassin lattialle ja poistuin sisään pyytäen baaritiskillä tutun baarimikon soittamaan itselleni taksin viimeistellesäni oluttani ja sammutin samalla kännykkäni, jotta sen akkuun jäisi edes sen verran virtaa, että voisin soittaa Sheilan talon alaovelta hänelle niin että tämä pääsisi pihaan saavuttuani maksamaan taksini ja päästämään minut sisään.

Join olueni nopeasti loppuun ja siiryin pihalle odottamaan taksia, joka saapui pian.

Nousin taksiin ja kerroin, ettei minulla ei olisi rahaa ja että naisystäväni maksaisi kyytini perille tultaessa.

- Hyvä uskon sinua kun kerrot näin etukäteen. - Olet rehellinen. - Mihin mennään? kuljettaja vastasi minulle.

Kerroin osoitteen mihin halusin kuskin empiessä hieman kertoen, että tuo kyseinen kaupunginosa on hänelle vielä vieras ja että hän on uusi kuljettaja näissä taksihommissa.

Opastin tähän kaupunginosaan ja sen osoitteisiin vielä tottumatonta kuljettajaa näitä minulle tuttuja katuja pitkin ja juttelimme niitä näitä taksin lipuessa syksyisen kaupungin

hiljaisten sunnuntailtaisten katujen hämärässä määränpäätäni kohti.

Mietteeni kääntyy nyt takaisin Sheilaan vieressäni. Hieron yhä tämän selkää ja pian uni voitti minut, mutta ennen sitä olin todennut hänen nukkuvan rauhallisesti.

Vähän ajan päästä herään kuitenkin uudelleen siihen kun Sheila tökkää minua kyynärpäällään käsivarteen herättäen minut.

- Kuorsasit!

- Mutta et sä sillä potkuja saa petistä. - Nuku kyljelläsi - jooko?

Sheila oli illalla käynyt nukkumaan vain pienen pienet pikkuhousut jalassaan ja flanellinen yöpaidan yläosa päällään, mutta huomaa nyt, että hän oli jossain vaiheessa yötä vetänyt punaisen aamutakkinsa ylleen suojautuakseen aamuyön kylmyydeltä tai sitten hän ei ollut vain jaksanut riisua aamutakkiaan sänkyyn tullessaan jos hänen olisi noustava taas pian kävelemään.

PUHDISTUMINEN

Puhdas paikka - Löysin sen - Aom!
mantra, joka puhdisti pahuuden minusta

Noin neljä vuotta aiemmin....

Minä istuin metsässä siinä puitten siimeksessä ja tuntui kuin salama olisi lyönyt lävitseni.

Oli talvi, alkava ja lunta jo sen verran runsaasti, että nahkaiset nilkkurini olivat peittyneet pehmeään nuoskaan varttaan myöden kävellessäni tänne tähän puiden alle siitä kohtaa missä olin poikennut polulta pois ja suunnannut askeleeni kohti sitä oikeaa kohtaa minkä täältä vuotta aiemmin olin löytänyt.

- Se miksi istuin metsässä sitä ei kukaan tiedä.
- Ehkä kaikkivaltias yksin kenties?
- Mutta tänne olin nyt hakeutunut juuri tänä tiettyinä päivinä ja tiettyyn kellon aikaan tietyistä syistä.
- Olin tuntenut vahvaa sisäistä vetoa tulla tänne kuten viime vuonnakin, ja tiennyt niin kuin viime vuonnakin tarkkaan päivämäärän ja minuutilleen kellonajan milloin minun pitäisi paikalla olla!
- Se mitä täältä löytäisin siitä minulla ei ollut mitään käsitystä, mutta tuo sisäinen veto oli ollut niin kova ja pakottanut minut todellakin tänne etsimään metsästä SEN tietyn kohdan puitten siimeksessä mikä tuntui kaikkein kotoisimmalta ja missä ”näköaistini toimi” silloin parhaiten ja taivas näytti olevan sees siinä.
- Tiesin kuitenkin mitä tehdä täällä...
- En osaa selittää sitä mitä tarkoitin ”näköaistini olemisella” parhaimmillaan, mutta tarkoitin SELLAISTA SOPU-

SOINTUA LUONTOON, ETTÄ TUNSIN OLEVANI SEN
KANSSA SAMALLA AALTOPITUUDELLE.

- Se siitä.

- Minä istuin ja odotin, ja kello löi oikean tiiman ja asetin paljaat käteni maahan sen tietyn asian tähden. Istuin hangessa hansikkaideni päällä ja olin paljastanut pääni.

- Ja se tuli... - Sillä jälkimmäisellä kertaa... - Ja tunsin sen, ja olin kuin transsissa sen ottaessa minut haltuunsa kehoni liikkuesssa ja heilahdellessa sen tahtiin omaa eloaan.

- Ja se salama tuli minuun silloin.

- Ihmisen ruumiin pitää kestää salama tätä varten!

- Tiesin sen! - Olin odottanut sitä.

- Se löi rintakehäni sisään ja tiesin siitä hetkestä lähtien - sen kaiken.

- Ja tunsin sen rintani sisällä sen salaman.

- Se tuli minuun!

Nousin ylös silloin sen jälkeen ja lähdin hämilläni metsästä samaa reittiä kuin olin sinne tullut enkä tiennyt, että tämä muuttaisi elämäni, seuraavat kuukaudet - viikot työntäyteiset.

Lähdin kotiin hytisten vilusta. Ilma oli kylmä ja vaikka minulla oli kyllä ylläni talviset varusteet kepeä pakkaneen ja viima uivat silti vaatteideni läpi nyt ja palelin enkä tiennyt, että palaisin tänne vielä säännöllisesti keväämmällä.

- Olen kaupunkilainen.

- Viihdyn kyllä metsässä, mutta nyt olin täällä syystäni.

- Mielenrauhani oli ollut kateissa viimeiset vuodet ja ehkä koko elämäni, ja nyt kannoin sitä sisälläni - luontoa itseään.

Rauhoituin hieman ja tiesin astelevani oikeaa reittiä.

Kotona söin kanaa ja riisiä ollen vaiti ja miettien sitä mitä teen seuraavaksi.

- Ei merkkiä!

Päätin alkaa ajan kulua ja tyyntyä vähän.

- Nukkuisin ehkä hyvin ensi yönä?
- Olin pitänyt vapaapäivän töistäni päästäkseni sinne minne halusin, sinne metsään sinä tiettyinä kellonlyömänä tänään.

EN AJATELLUT MITÄÄN

Siteet - Tapaaminen

Ensimmäinen päivämme. Noin kaksi ja puoli kuukautta sitten...

Olin tullut asioille tänne tähän kaupunginosaan, mistä olen lähtöisin. Oli perjantaipäivä ja päätin poiketa samalla baariin juomaan oluen.

- Se olisi tuossa vieressä Malcolm's Inn, mietin astuttuani postitoimistosta ulos raikkaaseen alkusyksyn ilmaan ja suunnistin pitkin tuttua katurakennusta kohti baaria.

- Malcolm's.. - Se oli eri niminen aikanaan. - Nuoruus... Muistot tulvahtavat mieleeni kun lähestyn baarin ovea.

Astun sisään ja totean baarin olevan tähän aikaan melko tyhjä, mutta vasemmallani nurkkapöydässä istuvan pienen porukan baarin kantaväkeä ja heidän seastaan erotan muutamia minulle menneisyydestä tuttuja kasvoja ja moikkaan leuallani porukan suuntaan saaden vastaukseksi muutaman käden heilautuksen.

Siirryn tiskille tilaamaan oluen ja lasken mukanani olevan selkäreppuni olaltani lattialle baarijakkaran viereen alkaen riisua takkiani päältäni. Ilma ulkona on lämmin ja baarin sisällä tukahduttavan kuuma.

Saan huurteisen oluen eteeni. Maksan sen ja hörppään pullon suusta pitkän huikan ja päätän siirtyä muiden seuraan nurkkapöytäni istumaan ja moikkaamaan tuttuja.

Nostan repun olalleni ja kävelen pöydän ääreen muutamien kasvojen kääntyessä vilkaisemaan minua. - Vapaa? Osoitan silmilläni tyhjää tuolia edessäni ja iloisen puheen sorinan seasta minulle vastataan: Joo... ! - Istu siihen vaan.

*Mietin miten minusta
on tällainen tullut kun
liikun ja kaveeraan näiden
alamaailman tyyppien kanssa?
Kammottava tunne kalvaa sisintäni.
Minulla on lapsia. Nielen tunteen oluen
kanssa sisuksiini tietäen elämäni kuitenkin
olevan täällä näiden ihmisten parissa.*

Tarina rakastumisesta, rakkaudesta sen
mahdottomuudesta... Tai turhuudesta kenties?
Tarina rikoksista, hulluista... Mielenrauhasta sen keskellä
- kaiken keskellä... Kenties? Valintoja hämärillä kujilla, baariessa.
Vääriä sellaisia, ympärillä suurkaupungin yö ja vilinä, kadut sen
ja pimeät kujat. Petokset, valta ja ihmissuhteet...
Tarina riippuvaisuudesta toiseen tässä kylmässä maailmassa.

Olla omillaan! Se koskee meitä... myrkky!

Se tappaa nopeasti!

Päästätkö sen suoniisi...?

ISBN: 978-952-80-0503-2

9 789528 005032